

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๑๗

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00017

๑๗...

กลับจากบ้านงาน ท่านพระครูขึ้นไปเขียนหนังสือคู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐาน อยู่ที่
ชั้นบนของกุฏิ คุรุใหญ่ ๆ นายสมชายก็ขึ้นไปรายงานว่า อาคันตุกะสี่คนมารอพบอยู่ที่กุฏิชั้น
ล่าง

“ไปตามพระมหาบุญกับพระบัวเหี่ยวมาฟังด้วย” ท่านสั่งแล้วเขียนหนังสือต่อไปอีกพัก
หนึ่ง รอให้พระบัวเหี่ยวแบพระมหาบุญมาถึงเสียก่อนจึงค่อยลง

สักครู่ นายสมชายก็เดินตามภิกษุสองรูปเข้ามา เห็นเจ้าของกุฏิยังไม่ลงมาจากชั้นบน
จึงขึ้นไปตามอีกครั้ง

เมื่อท่านพระครูลงมา และนั่งบนอาสนะประจำของท่านแล้ว ภิกษุสองรูปกับฆราวาสสี่
คนต่างทำความเคารพ ด้วยการกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“เจริญพร โยมมาจากไหนกันบ้างล่ะนี่” ท่านถามคนนั่งหน้าสุด

“ผมมาจากเชียงใหม่ครับ”

“โยมล่ะ” คนที่นั่งถัดไปตอบว่า

“ผมมาจากภูเก็ตครับ” ถามอีกสองคนก็ได้ความว่ามาจากกาญจนบุรีคนหนึ่ง จาก
ระยองคนหนึ่ง

“แหม สี่คนมาจากสี่ทิศเลย แล้วไปยังใงมายังใงถึงได้นัดมาเจอกันที่วัดนี้”

“ไม่ได้นัดครับ พวกเราเจอกันโดยบังเอิญตรงทางเลี้ยวเข้าวัด เป็นเรื่องแปลกครับ
หลวงพ่อก็จะมาจากคนละทิศ แต่ก็บังเอิญมาเจอกันตรงทางเข้าวัด พอคนขับรถผมเลี้ยว
จากสายเอเชียมา ก็เจอรถเบนซ์อีกสามคันเลี้ยวตามมา เป็นเบนซ์รุ่นเดียวกันเสียด้วย
แล้วแต่ละคนก็มีคนขับขับมาให้ นี่ถ้าเกิดสี่เดียวกันทั้งสี่คัน ผมคงต้องเอาไปลงหนังสือพิมพ์
แน่” คนที่มาจากเชียงใหม่รายงาน

“อาตมาว่ามีเรื่องแปลกกว่านั้นอีก เชื่อไหมว่าโยมสี่คนเกิดวัน เดือน ปี ตรงกัน ไม่เชื่อ ลองถามกันดูก็ได้”

“จริงหรือครับหลวงพ่อกัน ผมต้องพิสูจน์ละ” คนมาจากเชียงใหม่พูดแล้วจึงหันหน้ามาถามคนที่มาจากภูเก็ตว่า “คุณเกิดเมื่อไหร่ ส่วนผมยี่สิบเจ็ดมีนา เจ็ดหนึ่ง”

“ทำไมวันเดียวกับผมเลย” อีกสามคนร้องขึ้นพร้อมกัน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาพบผู้เป็น “สหชาติ” ถึงสี่คนในคราวเดียวกัน คนทั้งสี่ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้เกิดขึ้น พระมหาบุญแบพระบัวเหียวก็ไม่รู้ แต่ท่านพระครูรู้ว่ามันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม บุรุษที่มาจากทิศทั้งสี่ เหนือ ใต้ ตะวันตก ตะวันออก สี่คนนี้จะมาสร้างกรรมร่วมกันที่วัดป่ามะม่วง กรรมที่ร่วมกันสร้างนั้นเป็นกรรมดี!

“นี่ก็ได้เวลารับประทานอาหารแล้ว เชิญทานข้าวกันก่อนเดี๋ยวค่อยมาคุยต่อ” ท่านพระครูเชื้อเชิญพลางหันไปสั่งนายสมชายให้นำอาคันตุกะทั้งสี่ไปที่โรงครัว พระมหาบุญกับพระบัวเหียวก็ลุกออกไปเพื่อฉันภัตตาหารเพล ท่านพระครูขึ้นไปเขียนหนังสือต่อยังชั้นบนของกุฏิ รอให้พระและฆราวาสทั้งหกกลับมาอีกครั้งท่านจึงจะลง

ที่โรงครัว มีอาหารที่ถูกจัดเตรียมไว้เพียงโต๊ะเดียว เนื่องจากเป็นช่วงออกพรรษา อุบาสกอุบาสิกาที่มาเข้ากรรมฐานมีน้อยกว่าปกติ แม่ครัวจึงจัดอาหารใส่ปืนโตไปส่งให้ถึงกุฏิที่พัก จะได้ไม่ต้องเดินมาที่โรงครัว

“เชิญเลยคะคุณ” แม่ครัวผู้มีอัชฌาสัยเชื้อเชิญ พลางกุกูกุจอตักข้าวใส่จานแจกบุรุษทั้งสี่ นายสมชายช่วยยกน้ำมาบริการ

“ทานมาก ๆ นะคะคุณ หลวงพ่อกันจะได้ดีใจ” แม่ครัววัยหกสิบบอกอาคันตุกะหล่อนยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับทุกคนด้วยความเต็มใจ บุรุษทั้งสี่เกิดความอบอุ่นอย่างประหลาด นับตั้งแต่รถเลี้ยวเข้ามาในวัด มีความรู้สึกเหมือนดังได้กลับคืนสู่บ้านที่ตนจากไปนานแสนนาน

“ผมรู้สึกว่าวัดนี้มีอะไรแปลก ๆ นะครับ คุณรู้สึกอย่างนั้นหรือเปล่า” บุรุษที่มาจากภูเก็ตเอ่ยขึ้น เขารู้สึกคุ้นเคยกับคนทั้งสาม ราวกับว่ารู้จักกันมานาน ทั้งที่เพิ่งจะเห็นหน้ากันเป็นครั้งแรก คนทั้งสามก็มีความรู้สึกอย่างเดียวกัน บุรุษที่มาจากเชียงใหม่เสริมว่า “ผมยังนึกว่าฝันอยู่เลยนะครับนี้ ไม่นึกว่าจะมาพบเรื่องมหัศจรรย์อย่างนี้ บอกตามตรงว่า ผมไม่เคยเข้าวัดมาก่อน ไม่เคยทำบุญ ไม่เคยศรัทธาพระ ก็พระสมัยนี้หน้าศรัทธาเสียเมื่อไหร่” ประโยคหลังเขาพูดเสียงเบา เพราะเกรงแม่ครัวกับลูกศิษย์วัดจะได้ยิน

“ส่วนผมเป็นคนชอบทำบุญมาก่อน แต่พอมีเรื่องกับท่านเจ้าคุณก็เลยเลิกทำ” คนมาจากกาญจนบุรีพูด

“เจ้าคุณอะไรครับ” คนมาจากระยองถาม

“ก็เจ้าคุณ...” เขาเอ่ยนามเจ้าคุณรูปหนึ่ง ที่กำลังเป็นที่เคารพศรัทธาของคนกรุงเทพฯ มีลูกศิษย์ลูกหาเป็นนักการเมืองหลายคน ล้วนแต่เป็นคนเด่นคนดังแทบทั้งสิ้น

“เรื่องร้ายแรงมากหรือครับคุณถึงกับเลิกนับถือพระ”

“ก็ไม่ร้ายแรงเท่าไรหรอก แต่มันก็เล่นเอาผมหมดศรัทธาไปเลย จะเล่าให้ฟังก็คงได้ คือพี่ชายผมเขาเป็นรัฐมนตรีแล้วก็เป็นลูกศิษย์ท่าน เวลาทำบุญก็นิมนต์ท่านมาที่บ้านเป็นประจำ วันหนึ่งเขาทำบุญวันเกิด นิมนต์ท่านไว้ล่วงหน้าแล้ว พอถึงวันงานก็ให้ผมไปรับ คือผมจะทำหน้าที่รับส่งท่านทุกครั้งที่นิมนต์มา บังเอิญวันนั้นภรรยาผมเอารถเบนซ์ไปร้านเสริมสวย ผมก็เลยขับโตโยต้าของลูกสาวไปรับ คุณเชื่อไหม ท่านถือตาลปัตรกับย่ามเดินตามผมมาถึงรถ พอเห็นเป็นรถโตโยต้า ท่านถามว่า ทำไมไม่เอารถเบนซ์มารับ ผมก็บอกเหตุผลท่านไป ท่านก็ย่นหลังเลไม่ยอมขึ้นรถ เสร็จแล้วก็บอกผมว่ารอเดี๋ยวนะ แล้วก็หายเข้ากุฏิไป ประเดี๋ยวหนึ่งก็ส่งพระอีกรูปมาแทน พี่ชายผมโกรธมาก พระรูปนั้นเล่าให้ฟังว่า เจ้าคุณท่านจ่ายศเจ้าอย่าง ใครไม่เอารถเบนซ์มารับท่านก็ไม่ไป พระในวัดรู้กันดีว่าท่านติดในลาภสักการะมาก หากไม่มีผู้ใดกล้าเตือนเพราะท่านเป็นเจ้าของวาสน พวกผมก็เลยเลิกนับถือพระเลิกทำบุญกันมาตั้งแต่บัดนั้น”

“เรื่องที่คุณเล่ามาผมจะไม่เชื่อเลยถ้าไม่ประสบกับตัวผมเอง บังเอิญผมก็รู้จักท่าน แล้วก็โดนแบบเดียวกับที่คุณโดน ผมเลยเชิด แต่ทำไมถึงมาวัดนี้ได้ก็ไม่รู้” บุรุษที่มาจากระยองพูด

“แต่วัดนี้คงไม่ทำให้พวกเราต้องผิดหวังนะ ผมรู้สึกศรัทธาหลวงพ่อบ้างจริง ๆ สงสัยว่าท่านจะเป็นพระวิเศษถึงได้รู้อะไร ๆ เกี่ยวกับพวกเรา ผมอยากมาทำบุญกับท่าน คงเป็นบุญของผมนะ ไม่งั้นคงไม่ดันดันมาถึงที่นี่ เพราะวัดที่ภูเก็ตก็มีตั้งหลายวัด” การสนทนาชะงักลงชั่วคราว เพราะรสชาติของอาหารไม่เปิดโอกาสให้คุยกัน เสร็จจากการรับประทาน นายสมชายจึงพาบุคคลทั้งสองกลับมายังกุฏิท่านพระครูและพระอีกสองรูปนั่งรออยู่แล้ว

คนทั้งสองนั่งเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงกล่าวขึ้นว่า “พระวัดนี้ไม่เหมือนที่อื่นหรอก โยม ใครมานิมนต์ถ้าว่างก็ไปทั้งนั้น ไม่ต้องเอารถเบนซ์มารับด้วย เดินไปก็ยิ่งเคย” คนทั้งสองมองหน้ากันเล็กน้อย สงสัยเสียจริงว่า ท่านรู้เรื่องที่เราคุยกันได้อย่างไร

“แต่พระในประเทศไทยไม่ได้เป็นอย่างท่านเจ้าคุณหมดหรอกนะ ที่ดี ๆ ก็ยังมีอีกมาก
อย่าเพิ่งเข้าใจผิด” ท่านพูดต่อ เมื่อเห็นคนเหล่านั้นทำหน้าสงสัย “ไปตามคนขับรถสี่คนให้ไป
กินข้าวเสีย” ท่านหันไปสั่งนายสมชาย “หลวงพ่อบุญรอดอย่างไรครับ” คนที่มาจากระยอง
ถาม

“โยมอย่าได้พากันสงสัยไปเลย หลวงพ่อบุญรอดท่านสามารถรู้ทุกอย่างถ้าท่านอยากจะรู้”
พระมหาบุญบอกกล่าว พระบัวเหี่ยวจึงเสริมอีกว่า “หลวงพ่อบุญรอดท่านได้ “เห็นหนอ” นะโยม”
บุคคลทั้งสี่พอจะเข้าใจที่พระมหาบุญพูด แต่ไม่มีใครเข้าใจคำพูดของพระบัวเหี่ยว ไม่มีเลยสัก
คน!

“เอาละ อิมหิมิพิมันกันดีแล้ว ไหนลองบอกมาซิว่านี่ก็ยังไปถึงพากันมาที่นี่ได้ ไม่ได้นัด
กันไม่ใช่หรือ”

“ไม่ได้นัดครับ พวกผมเพิ่งมารู้จักกันที่นี่ ผมก็ไม่ทราบว่าเป็นคนอื่น ๆ เขามาที่นี่เพราะ
อะไร สำหรับผม ฟันว่ามีหญิงสาวคนหนึ่งมาบอก ให้มาช่วยสร้างหอประชุมที่วัดป่ามะม่วงจะ
มีอันสงฆ์มาก และจะมีเพื่อนเก่ามาช่วยสร้างอีกสามคน” คนมาจากระยองพูดยังไม่ทันจบ
คนมาจากกาญจนบุรีก็พูดขึ้นว่า

“ผู้หญิงอายุประมาณยี่สิบ ผิวคล้ำ หน้าคม ผมหยาบ”

“สวมผ้าชิ้นสีน้ำเงิน เสื้อแขนกระบอกสีขาวไซ้ใหม่” คนมาจากเชียงใหม่ต่อให้ และคน
ที่มาจากภูเก็ตก็พูดด้วยเสียงอันดังว่า

“เธอบอกว่าชื่อ กาหลง ไซ้ใหม่” เป็นอันว่าคนทั้งสี่ฟันแบบเดียวกัน ท่านพระครูรู้สึก
ประหลาดใจที่ “แม่กาหลง” มีศรัทธามากมายถึงปานนั้น “เห็นหนอ” บอกเพียงว่าจะมีคนมา
แต่ไม่ได้บอกเรื่องแม่กาหลง

“วัดนี้มีผู้หญิงชื่อ กาหลง ด้วยหรือครับ” คนที่มาจากภูเก็ตถาม ท่านพระครูเห็นว่า
หากให้คนทั้งสี่รู้เรื่องแม่กาหลง เขาก็จะไม่ยอมมาวัดกันอีก จึงพูดแบ่งรับแบ่งสู้ว่า

“มี แต่เขาไม่ค่อยชอบพบปะกับใคร อย่าไปกวนเขาเลย ว่าแต่ว่าคุยกันมาตั้งนาน
อาตมายังไม่รู้เลยว่า โยมชื่ออะไรกันบ้าง แนะนำตัวกันสักหน่อยไม่ดีหรือ” ท่านเจ้าของกุฎ
พยายามเบนออกจากเรื่องแม่กาหลง พระบัวเหี่ยวเองก็ยังไม่รู้ว่าแม่กาหลงเป็นใคร

“ผมชื่อบุญชัยครับ ใคร ๆ เขาเรียกผมว่าพ่อเลี้ยงชัย” คนมาจากเชียงใหม่แนะนำ
ตัวเอง

“ผมชื่อศักดิ์ชัย คนเมืองกาญจน์ เขาเรียกผมว่า เลี้ยงชัย

“คนระยองเขาเรียกผมว่า แก้วแก้วชัย ชื่อเต็ม วิชัย ครับ”

“ส่วนผมเขาเรียกว่า เฮียชัยกันทั้งจังหวัด” คนมาจากภูเก็ตแนะนำตัวเป็นคนสุดท้าย

“แล้วชื่อเต็มว่าอะไร” พระมหาบุญถาม

“ชื่อชัยเฉย ๆ ครับ” เขาตอบ

“ถ้าอย่างนั้น อาตมารู้แล้วว่าคงตั้งชื่อหอประชุมว่าอะไรดี รับรองว่าโยมจะต้องเห็นด้วย” ท่านพระครูพูดขึ้น

“ชื่ออะไรครับ” เสี่ยชัยถาม

“หอประชุมจตุรชัย แปลว่าชัยทั้งสี่ หรือสี่ชัย เป็นยังไงก็ได้ใหม่” คนตั้งชื่อถามความเห็น ไม่มีผู้ใดให้คำตอบ แล้วพ่อเลี้ยงชัยจึงถามท่านพระครูบ้างว่า

“พวกผมยังไม่ทราบเลยครับว่าหลวงพ่อชื่ออะไร”

“แม่กาหลงเขาไม่ได้บอกหรือ”

“ไม่ได้บอกครับ บอกแต่ชื่อวัดและที่ตั้ง” เสี่ยชัยเป็นคนตอบ

“หลวงพ่อชื่อเจริญ ท่านพระครูเจริญ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง” พระมหาบุญเป็นผู้บอก

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเสนอว่า หอประชุมควรตั้งชื่อ **เจริญชัย** คือเอาชื่อหลวงพ่อนำ ตามด้วยชื่อพวกผม” เสี่ยชัยออกความเห็น ซึ่งสมาชิกทั้งสาม รวมพระอีกสองต่างก็เห็นด้วย ชื่อที่ท่านพระครูเสนอจึงต้องตกไปตามมติที่ประชุม

“เป็นอันว่าเราได้ชื่อแล้ว ทีนี้เรื่องแบบล่ะครับ หลวงพ่อจะออกแบบเองหรือว่าจะให้พวกผมจัดการ” เสี่ยชัยถาม

“อาตมาจะออกแบบ ไหน ๆ เรื่องชื่อก็ตกไปแล้ว ขอแก้ตัวเรื่องแบบอีกสักครั้ง แล้วอาตมาจะให้โยมสี่คนดู ถ้าไม่ชอบใจก็แก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ อาตมาชอบประชาธิปไตย ไม่ชอบเผด็จการ” ฟังคำพูดของท่านแล้ว คนทั้งสี่รู้สึกสบายใจและมีศรัทธาปสาทะมากขึ้น

“เรื่องแบบผมจะไม่คัดค้าน ขอให้เป็นไปตามความพอใจของหลวงพ่อ ผมได้เสนอชื่อและเป็นที่ยอมรับผมก็ดีใจแล้ว” เสี่ยชัยกล่าว และได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนอีกสามคน

“ส่วนเรื่องค่าใช้จ่าย พวกผมสี่คนจะรับผิดชอบทุกบาททุกสตางค์” พ่อเลี้ยงชัยสรุป

“เรื่องนี้อาตมาขอเสนอให้มีการทอดกฐิน จะได้ให้คนอื่น ๆ เขามีโอกาสร่วมทำบุญด้วย โบราณท่านสอนเอาไว้ว่าทำบุญอย่าหวงบุญ ต้องกระจายกันออกไปมาก ๆ อย่างน้อยก็

เป็นการเปิดโอกาสให้คนยากคนจนได้มีส่วนร่วมสร้างกุศล คนละสิ่งสองสิ่งก็ยิ่งดี เกิดชาติหน้าจะได้มีบริวาร” ท่านพระครูแนะนำ

“แต่ที่นี่หมดเทศกาลกฐินแล้วนี่ครับหลวงพ่อกับ” พระบัวเหี่ยวท้วง

“ปีนี้หมดก็ทอดปีหน้าได้ ถึงอย่างไรก็สร้างไม่เสร็จในปีเดียวหรอก หรือโยมว่ายังไง”
ท่านถามเถ่าแก่ชย

“ครับ แล้วแต่หลวงพ่อกับจะเห็นสมควรเถิดครับ ส่วนผมคงไม่มีเวลามาที่นี่บ่อยนัก ก็ขอฝากเงินไว้ก่อน ขาดเหลืออะไรหลวงพ่อกับช่วยมีหนังสือไปหาตามที่อยู่ไหนตามบัตรนี้แหละครับ”
พูดเสร็จจึงเขียนเช็คเงินสดจำนวนสามแสนบาทพร้อมนามบัตรถวายท่านพระครู คนอื่น ๆ ทำตามเพราะเห็นชอบด้วย ท่านพระครูรับไว้แล้วพูดสัพยอกว่า

“เงินตั้งมากมาย นี่ถ้าเกิดอาตมาเบิกเงินแล้วหนีไปแต่งงาน โยมจะว่ายังไง”

“ก็แล้วแต่หลวงพ่อกับเถิดครับ” เสี่ยชยตอบ หากใจเกิดกลัวขึ้นมาจริง ๆ บุรุษอีกสามคน พลันเกิดความรู้สึกอย่างเดียวกัน ท่านพระครูจึงเสนอว่า

“อาตมาว่าเราเปิดบัญชีร่วมกันทั้งห้าคนไม่ดีหรือ จะได้สบายใจด้วยกันทุกฝ่าย” เสี่ยชยจึงตอบว่า

“ทำอย่างนั้นมันก็ดีอยู่หรือครับ แต่มันจะยุ่งยากตอนเบิกจ่าย เอาเป็นว่าพวกผมไว้ใจหลวงพ่อกับแล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นอาตมาจะตั้งกรรมการวัดขึ้นชุดหนึ่ง สำหรับดำเนินการเรื่องนี้ เรื่องการเบิกจ่ายก็จะให้กรรมการทุกคนรับรู้ อาตมาเป็นคนละเอียด จะทำอะไรก็ต้องให้รอบคอบรัดกุม โดยเฉพาะเรื่องเงินเรื่องทองซึ่งทำให้คนเสียคน พระเสียพระมานักต่อนักแล้ว มีวัดหนึ่งอย่าให้อาตมาเอ่ยชื่อเลย โดยเขาทอดกฐินเพื่อจะเอาเงินสร้างโบสถ์ ปรากฏว่าสมภารเขิดเงินหนีไปแต่งงานอยู่ที่กรุงเทพฯ

“แบบนี้ตกนรกไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“ไม่น่าถาม ก็เท่ากับฉ้อโกง เงินเขาเจตนาจะให้มาสร้างกุศล ไม่ได้ให้สมภารแต่งเมีย”
บุคคลทั้งสี่ฟังแล้วรู้สึกใจไม่ดี ท่านพระครูกำหนด “เห็นหนอ” รู้ว่าเขาทั้งหลายแคลงใจจึงพูดตัดบทว่า

“เอาอย่างนี้ดีไหม กว่าอาตมาจะออกแบบเสร็จก็คงอีกหลายเดือน เพราะไม่ค่อยมีเวลาว่าง ออกแบบแล้วยังจะต้องหาผู้รับเหมาให้มาประกวดราคา มันหลายขั้นตอน ก็คงจะกินเวลาอีกหลายเดือน โยมเอาเงินคืนไปก่อนดีกว่า ได้เรื่องอย่างไรแล้ว อาตมาจะมีหนังสือ

แจ่งไป อาตมาไม่อยากถือเงินมาก ๆ นึกว่าเห็นใจอาตมาเถอะ” เป็นอันว่าคนทั้งสี่ยอมรับ เช็คคืนไป แต่ก็ได้ตั้งสัจจะว่าจะไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะช่วยสร้างหอประชุม

เมื่อพวกเขากราบลา ท่านพระครูให้ศีลให้พรว่า “ขอให้โยมทุกคนจงมีความสุขความ เจริญ และขยันหมั่นเพียรในการประกอบอาชีพ ที่สำคัญคือ ขอให้หาเลี้ยงชีพในทางสุจริต การหากินในทางทุจริตนั้น แม้จะรวยเร็ว แต่ก็วิบัติเร็วเช่นกัน จำไว้นะโยมนะ”

“หลวงพ่อก็น่าไปทำไมครับ น่าเสียดายเงินตั้งเป็นล้าน” พระบัวเหี่ยวพูดขึ้นเมื่อคน ทั้งสี่ลุกออกไปแล้ว

“ก็ฉันสำรวจดูแล้ว เห็นว่าเขายังไม่เชื่อใจ ก็เลยต้องทำให้เขาเชื่อ และไม่ต้องห่วง หรอก พวกเขาจะต้องกลับมาที่นี่อีก”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมก็หมดหวัง เอ...หลวงพ่อกับ ที่หลวงพ่อกำลังพูดถึงท่านเจ้าคุณนั้น ท่านอยู่วัดไหน ชื่ออะไร แล้วท่านเป็นอย่างไรหรือครับ”

“เธอจะรู้ไปทำไมล่ะ ถึงบอกไปเธอก็คงไม่รู้จัก”

“ถึงไม่รู้จักผมก็ว่ามันมีประโยชน์นะครับ คือว่าท่านทำดีผมจะได้เอาเป็นตัวอย่าง ถ้า ไม่ดีผมก็จะได้ไม่ทำตาม”

“เหตุผลของเธอฟังเข้าท่าดี แต่ฉันจะไม่บอกเธอหรอก ท่านจะดีหรือไม่ดีมันก็เรื่องของท่าน”

“เอาไว้ให้เป็นหน้าที่ของกฎแห่งกรรมใช้ไหมครับ” พระหนุ่มล้อเลียนมาอยู่วัดนี้ได้ยิน แต่คำว่า “กฎแห่งกรรม” จนชินหู

“ทำเป็นพูดเล่นไปเถอะ แล้ววันหนึ่งเธอจะรู้ คอยดูไปก็แล้วกัน อีกหน้อยพระที่ทำผิด วินัย ประพฤตินอกกลุ่มนอกทางจะต้องเดือดร้อน จะถูกจับสึกบ้าง ดิดคูกบ้าง ฆ่าตัวตายบ้าง แล้วอย่างนี้ไม่เรียกว่ากฎแห่งกรรมแล้วจะให้เรียกอะไร”

“ครับ ก็ต้องเรียกว่ากฎแห่งกรรมนั่นแหละครับ” พระญวนเริ่มยวน” หากท่านพระครู ไม่ใส่ใจ คงพูดต่อไปว่า

“อันที่จริงฉันก็ไม่อยากจะพูดเรื่องนี้ มันไม่สบายใจเพราะแก้ไขอะไรไม่ได้ แต่ฉันก็ตั้ง ปณิธานไว้ว่า จะไม่เป็นอย่างนั้น และจะสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาไม่ให้ประพฤตินั้น ถ้า หอประชุมเสร็จ จะเป็นประโยชน์ต่อคนจำนวนมาก ฉันตั้งใจจะเลิกสร้างวัดถุ จะสร้าง คนแทน เพราะถ้าเราทำให้คนเปลี่ยนจากมิจฉาธิฐิมาเป็นสัมมาธิฐิได้ นับว่าได้บุญ

กว่าการสร้างวัตถุหลายเท่านี้ ก็ต่อไปข้างหน้าถ้าเธอไปเป็นครูบาอาจารย์ใคร ฉันก็ขอฝากเรื่องนี้ไว้ด้วย”

“ครับ ผมจะดำเนินรอยตามหลวงปู่ทุกประการ” คนเป็นศิษย์รับสนองเจตนารมณ์ของอาจารย์

“หลวงปู่ครับ เมื่อก่อนหลวงปู่อนุญาตผมให้เรียนถามข้อข้องใจได้” พระบัวเหี่ยวทวงสัญญา พระมหาบุญซึ่งเป็นฝ่ายฟังมานานจึงพูดขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้น ผมเห็นจะต้องขอตัว เพราะผมไม่มีข้อสงสัยอะไร จะกลับไปปฏิบัติที่กุฏิ” พูดจบจึงกราบท่านเจ้าอาวาสสามครั้งแล้วลุกออกไป...

มีต่อ.....๑๘